

Téged is elfog a hiányérzet, amikor a családi összejöveteleken üresen marad egy-két szék az asztalnál?

Ma már alig van olyan magyar család, amelyben ne élne valaki külföldön, és lassan egy egész generáció nő fel úgy, hogy a nagyszülők csak a telefon képernyőjén keresztül látják az unokákat. Bár sokszor halljuk, hogy „csak kalandvágyból” mennek el a fiatalok, tegyük a szívünkre a kezünket, **ki akarná önszántából elhagyni az otthonát és a szeretteit**, ha itthon is boldogulna?

Miért van az, hogy egy szorgalmas magyar ember ugyanazzal a munkával Ausztriában vagy Németországban nyugodt egzisztenciát tud teremteni, míg itthon egyik hónapról a másikra él?

1. A KSH és a fogadó országok statisztikái alapján **legalább 700 000 magyar él életvitelszerűen külföldön**. Ez azt jelenti, hogy gyakorlatilag egy nagy megyényi lakosság hiányzik az országból, pont a legaktívabb, munkaképes korú fiatalok.
2. Becslések szerint **évente minden hatodik-hetedik magyar gyermek külföldön születik meg**. Ők azok az elveszett unokák, akik már nagy valószínűséggel sosem fognak Magyarországon élni, ha nem változnak a körülmények.
3. Egy magyar ápoló, mérnök vagy szakmunkás **a határt átlépve a többszörösét keresi** meg ugyanannak a munkának, miközben az élelmiszerárak sokszor alacsonyabbak, mint itthon. Ez a hatalmas különbség is szívja el a magyar munkaerőt.

A kormány nem egyesítette, hanem szétszakította a családokat.

A fiatalok nem azért mennek el, mert nem szeretik a hazájukat, hanem mert **a jelenlegi rendszerben nem látják a jövőjüket**. A kormányzat olyan gazdasági és társadalmi környezetet teremtett, ahol a tisztességes munka és a tudás leértékelődött a kapcsolatokhoz képest. Azzal, hogy **alacsonyan tartják a béreket** és hagyják leromlani az oktatást, gyakorlatilag **elüldözik a jövő generációját**, ahelyett, hogy olyan országot építenének, ahová érdemes hazajönni.